

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 8. Animaduersio notatu digna pro debita traditæ doctrinæ intelligentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

orationis genus. Et est hac oratio quam dico merito illas dicturas se tenere non posse, quas ad res supernaturales Dominus euexerit & ad perfectam contemplationem, ac sine causa dicit se in hisse mysterijs adu manere, eaque sapius ob oculos & in memoria habere non posse, ac praesertim cum Ecclesia Catholica eadem recolat. Neque vllatenus fieri potest, vt anima, quae tam multa à Deo accepit tam praecleara amoris indicia memoria sua excidere patiatur: sunt quippe velut vna quaedam sensilla ad amorem, quo Dominum suum prosequitur, magis in ipsa accendendum: nisi quod seipsum non intelligat. Hec namque mysteria modo quodam perfectiore intelligit, cum intellectus eadem ipse vultu praesentet, itaque hac eius memoria insculpta maneat, vt vel vnica Domini in horto prostrati, & sanguineum sudorem exsudantis aspectus & consideratio, nimis quam satis sit ad illam, non ad vnam solum horam, sed ad multos quoque dies, absorptam detinendam. Illico voluntas huc accurrat, licet nō cum illa sensibili teneritudine, vt pro tam singulari benignitate ei, vel in aliquo seruire, & pro eo vicissim per nossum quid pati desideret, qui tam multa, tamque atrocita pro ipsa pertulit, & alia eiusmodi, in quibus & memoria, & intellectus occupatur. Et hoc in causa esse credo cur vltimius insuper passione discurrendo progredi nequeat, hoc quoque eam credere facit, quod de illa cogitare & meditari prorsus nequeat. Et si quidem de ea non cogitet, certe bonum est cogitare pro occurrente namque, id per quantumcumque, sublimem orationis modum, inuicem impediendum, nec possum dicere, bene enā agere, quod frequenter in ea recolenda sese non exerceat. Si forte Dominus eam exciderit, suspendat, per me licet suspendat, nam quamlibet ipsa noluit, faciet in eā relinquere id in quo de subleu erat. Et hūc procedendi modū, nullatenus aliquid impedimentū, verū in signe ad omnia bona generat adiuuentū esse, mihi certissime persuadeo. Quod sane non esset, si se in disturrendo, (vix inuiso dicitū) multum fatigaret, at quisquā iam ad maiora peruenit, penitus id faceret, vt quidem pato) non poterit, &c. Quibus in verbis expressè docet, quoniam pacto sine actibus discursibus, memoria, & consideratio Mysteriorum humanitatis Christi Domini in contemplatione perfecta reperiri possit. Vnde ex eo, quod Mysticus noster Doctor denudationem discursuum pro tempore huius contemplationis suadeat, nequaquam hanc memoriam reiiciendam esse docet, vt potè cum hac sublimi contemplatione compatibilem, sed circa hoc regula supra num. 28, 29, & 30, ex ipsomet, & ex alijs Doctoribus Mysticis relata, seruanda est.

§. VIII.

Animaduersio notata digna pro debita tradita doctrina intelligentia.

48. **I**LLUD solum obseruare in praesenti oportet, doctrinam hanc de denudatione actuum discurrendi, ac meditandi, sicuti & illam, quae de denudatione imaginum agit, debere intelligi solum pro tempore huius contemplationis, nam pro alijs temporibus semper debet quis quantumuis perfectus sit in bonis, & sanctis cogitationibus, ac meditationibus actibusque virtutum, praecipue verò in Christi Domini meditatione exerceri, vt expressè docet Mysticus noster Doctor in testimonijs supra num. 32. adductis, & in alijs multis, quae adducere possemus.

49. Vnde fit, vt praedicta denudatio pro paruo tempore reperiri debeat, eo quod praedicta sublimis cōtemplatio non multum, sed parum possit connaturaliter, & de lege.

lege ordinaria durare, vt doctri Cassianus collat. 1. quæ est Abbatis Moysis cap. 13. ibi: *Inherere Deo quidem iugiter, & contemplationi eius, quemadmodum dicitis, inseparabiliter copulari, impossibile est homini istius carnis fragilitate circumdato, &c.* Et collatione 23. quæ est Abbatis Theone cap. 5. sic inquit: *Quis enim vnquam, quamvis precipuus omnium uisitorum, atq; Sanctorum huius corporis vinculis colligatus, summum hoc bonum, ita possidere potuisse credendus est, vt nunquam à diuina contemplatione discedens, nec paruo quidem tempore ab eo, qui solus bonus est, terrenis cogitationibus putetur abstractus, qui nunquam vllam cibi, vllam indumentis aliarumue carnalium rerum gesserit curam, numquam de fratrum susceptione, de loci commutatione, de cellula structione sollicitus, aut operam aliquam humani concupierit aduementi, aut in pietate sterilitate vexatus illam sententiam Dominica increpationis incurrerit: ne solliciti sitis anime vestra, quid manducetis, nec corpori vestro quid induamini. Deniq; ipsum illum Apostolum Paulum, qui omnium Sanctorum laborem, passionum numerositate transcendit, nequaquam hoc impleri potuisse confidenter adstruimus, ipso in Actibus Apostolorum discipulis arcescente: ipsi scitis, quoniam ad ea, quæ mihi opus erant, & his qui mecum sunt, ministrauerunt manus ista, vel cum Thessalonicensibus scribens in labore, & fatigatione, nocte, & die operatum se fuisse testatur, quibus laboribus licet magna eidem meritorum stipendia pararentur, tamen mens eius quamuis sancta, atque sublimis, non poterat non ad illa celestis Theoria intentissime terreni operis alquando diuelli, &c.*

Quod etiam docuit Diuus Gregorius lib. 5. mor. cap. 27. dicens: *Nec enim in suauitate contemplationis intus diu mens figitur, quia ad semetipsum immensitate lucis reuerberata reuocatur. Cumque internam dulcedinem degustat amore astuat, ire super semetipsum nititur, sed ad infirmitatem suam tenebras si acta relabitur, & magna virtute proficiens, videt quia videre non potest hoc, quod ardentius diligit, nec tam ardentius diligeret, nisi aliquatenus videret, non ergo stat, sed transi spiritus, quia supernam lucem nostra nobis contemplatio, & inhiantibus aperit, & mox infirmantibus abscondit. Qua de causa Diuus Augustinus lib. 7. conf. lllion. cap. 17. sic cum Deo loquens inquit: *Rapiebar à te decore tuo, moxque diripiebar abs te pondere meo, & ruebam in ista cum gemitu, & pondus hoc consuetudo carnalis, &c.* Idemque lib. 10. confessio. c. 40. reperit, de qua etiã sublimi contemplatione loquens D. Bernard. libro de amore Dei. c. 4. inquit: *Hic est finis, hæc est consummatio, hæc est perfectio, hæc est pax, hoc est gaudiũ diuinum, hoc est gaudiũ in Spiritu Sancto, hoc est silentium in celo, quamdiu quippe sumus in hac vita, hoc felicissimæ pacis silentio in celo, id est, in animatiusti, quæ sedes est sapientia, aliquando fruatur affectu, sed hora est dimidia, vel quasi dimidia, intentio vero de reliquis cogitationibus diem festum ages tibi perpetuum, &c.* Egregie etiam Ricardus de præparatione ad contemplationem cap. 76. explicans illud Psalm. *Quis ascendet in montem Domini, aut quis stabit in loco sancto eius?* ita ait: *Rarum valde in hunc montem ascendere, sed multo rarius in eius vertice stare, & ibi moram facere, rarissimum autem ibi habitare, & in monte requiescere. Consonat Sancta Mater Nostra THERESIA cap. 18. suæ vitæ, vbi sic inquit: *Notandum autem est, quantumlibet diu anima in hac omnium potentiarum suspensione agat, illud tamen tempus, meo iudicio, nimis quam breue esse, & si hæc suspensio ad semihoram duret, multum id esse; imo vt mihi videtur, non tam diu quidem vnquam illa mihi durauit, &c.* Sed circa hoc videri potest noster Thomas à Iesu lib. 1. de contemplatione cap. 10. vbi de eo ex professo agit.**

Cæterum quomodo hæc breuis mora contemplationis intelligenda sit, optime explicuit D. Thom. 2. 2. quæst. 181. art. 8; vbi postquam in corpore articuli docuerat,

50.

51.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
124

vitam contemplatiuam non solum secundum suam naturam, sed etiam quoad nos diuturnam esse. eò quod competit nobis secundum actionem incorruptibilis per se animæ, scilicet secundum intellectum, & etiam quia in operibus contemplatiuis corporaliter non laboramus, postea in solutione ad secundum argumentum, in quo authoritates Augustini, & Gregorij supra à nobis adductas breuitatem contemplationis statuentes sibi obiecerat, sic respondet: *Ad secundum dicendum, quod nulla alius potest diu durare in sui summo, summum autem contemplationis est, ut attingat ad vniformitatem diuina contemplationis, ut dicit Dionysius, sicut supra positum est, vnde & si quantum ad hoc contemplatio diu durare non possit, tamen quantum ad alios contemplationis actus potest diu durare.* In quo testimonio optimè quomodo hæc diuturnitas vitæ contemplatiue secundum alios minùs perfectos actus simul cum breuitate ipsius contemplationis, secundum eius perfectissimum, & vniformem actum, coherere possit explicat, de quo etiam agit noster Ioannes à Iesu Maria in schola orationis tractatu, 8. dub. 27. Suarez lib. 2. de Relig. cap. 10. & alij.

52. Ex hac ergo doctrina demonstratum manet, denudationem illam, tam à formis imaginarijs, quam ab actibus discursiuis, de qua Mysticus noster Doctor agit eò stans, non esse intelligendam pro omni tempore, imò nec pro longo tempore etiam in his, qui ad sublimis contemplationis statum deueniunt, sed solum pro illo breui tempore, pro quo talis contemplatio vniformis, & perfecta durat; in alijs verò temporibus debet e vnumquemque quantumuis perfectum formis imaginarijs rerum velli, necnon & actibus discursiuis circa illas vti, ut satis ex ipsiusmet IOANNIS nostri testimonij supra n. 32. ostendimus, & infra etiã c. 4. sequenti n. 3. & 7. ostendimus, & eò quoad hanc etiã partem huius propositionis doctrina omnino vera, & Sancto Patrum, & illustrium Doctorum testimonio conformis est, & ita nullus Illuminatorum error ei adscribi potest, nisi etiam cõmuni Sancto. Patrũ doctrinæ adscribare, quin potius prædictis erroribus manifestè, & expresse Mysticus noster Doctor testimonij eius iam citatis contradicit. Et hæc de secunda parte huius propositionis.

S. IX.

Tertia propositionis pars elucidatur, & Sanctorum Patrum testimonij corroboratur.

53. Tertia denique pars eiusdem propositionis statuens signum, quod contemplationis studiosus debet in se agnoscere ad hoc, ut prædictam denudationem, de qua huc vsq; locuti sumus, faciat, quòd scilicet in actibus discursiuis, & in operatione imaginationis, in quibus antea se exercebat, nequaquam voluptatem iam sicut antea, sed potius tridium, & fastidium capiat, imò nec iam huiusmodi actus exercere possit sed solum simplicem quandam, & quietam ad Deum attentionem associari diuino associatam appetat, hæc inquam pars verissima, & vtilissima est, ita vt rationabiliter de ea dubitari non posse videatur.

54. Vnde eandem profus doctrinam, & eadem omnino signa ad idem propositum assignat sublimis ille Mysticus Doctor Ioannes Taulerus cap. 35. Inlicitur, his verbis